AFACEREA VEREI NICOLAEVNA

de Ciprian Mitoceanu

Strada era pustie. Înserarea se lăsa cu paşi repezi şi oamenii se grăbeau să ajungă la casele lor. Era una dintre acele seri de decembrie care te făceau să nu-ţi doreşti nimic altceva decît să te strecori sub plapumă în faţa televizorului, însoţit de o sticlă de votcă sau măcar de un ceai fierbinte.

Femeia gîfîia, cocoşată sub povara celor două sacoşe. Nu era lucru uşor să cari atîtea cumpărături, dar nici nu avea altă alternativă.

Din cînd în cînd se oprea, schimba sacoşele între ele şi, la adăpostul acestei strategii psihologice, reuşea să mai parcurgă cîţiva paşi. Din fericire, nu mai avea decît cîţiva paşi pînă acasă. Încă puţin… Blocul cenuşiu deja se zărea şi doar un efort o mai despărţea de uşa metalică de la intrarea în casa scărilor.

- Ce dracu'…

Era o vajnică gospodină rusă şi, în consecinţă, ştia să înjure mai zdravăn ca un birjar.

Cei doi bărbaţi care aşteptau în faţa uşii, tropăind din picioare pentru a-şi mai pune sîngele în mişcare, aveau o alură ameninţătoare. Nu locuiau în bloc şi, avînd în vedere temperatura redusă şi înserarea din ce în ce mai accentuată, nu se opriseră doar să schimbe o vorbă. Aşteptau pe cineva, iar femeia ştiu, din clipa în care îi descoperi, ascunşi parţial de molidul argintiu de lîngă intrare, că ea era motivul pentru care cei doi bărbaţi nu se aflau în drum spre casele lor, visînd la un pahar de votcă.

Din nefericire şi bărbaţii o observaseră, aşa că nu se mai putea retrage. Ar fi putut, dacă situaţia o impunea, să petreacă noaptea la o prietenă.

Se hotărî să-i înfrunte. Nu puteau fi răufăcători, gata să-i ia sacoşele şi să o trîntească în zăpadă. Dacă ar fi avut gînduri necurate ar fi atacat-o pe stradă, nu în faţa blocului în care locuia, unde ar fi putut fi observaţi mai devreme de locatari şi unde ţipetele ei ar fi putut chema ajutoare de nădejde. Femeia îşi spuse că erau mult mai rău decît atît. Aroganţa pe care o afişau, în ciuda faptului că erau vineţi de frig nu putea fi întîlnită decît într-un singur loc. La miliţie.

Se afla la numai un pas de cel mai apropiat dintre ei, un bărbat masiv, cu căciulă de blană cu clape, palton de stofă şi

pîslari groşi. Cel de-al doilea, mult mai scund, era la fel de bine îmbrăcat. Îşi propuse să pară indiferentă şi să mimeze surprinderea.

- Vera Nicolaevna?

Bărbatul avea o voce puternică, de bas, şi părea mai degrabă obişnuit să comande decît să asculte ordine. Un împuţit de miliţian, îşi spuse femeia. Şi în sacoşe avea mărfuri care-i puteau aduce necazuri... Ar fi trebuit să manifeste mai multă prudenţă. În mod sigur vreuna dintre vecinele invidioase o pîrîse la miliţie şi iată cum se putea alege cu o serie întreagă de probleme...

- Da...

Nu avea nici un rost să nege. Întrebarea fusese mai mult o formalitate, bărbatul cel voinic şi tovarăşul său, puţin mai scund, ştiau foarte bine cine este. Şi cine ştie ce anume mai ştiau.

- Am dori să discutăm puţin, dacă se poate, îşi muie glasul uriaşul cu căciulă de blană. Ştiţi, undeva unde să nu fie şi urechi străine...

- Asta îl priveşte şi pe tovarăşul dumitale?

Aproape că-i venea să rîdă, în ciuda spaimei care o asalta cu mai mult succes decît gerul de decembrie. Dacă ăştia doi încercau să organizeze un flagrant, atunci nu aveau decît să se ducă dracului. Puţeau a miliţie de la o poştă şi ea nu voia nici un fel de complicaţii cu miliţia.

- Desigur. Undeva, cît mai discret... Am prefera apartamentul dumneavoastră.

- Drept cine mă luaţi, tovarăşe? Sînt o femeie cinstită şi...

- Vera Nicolaevna, o întrerupse mărunţelul. Nu e nimic din ceea ce vă gîndiţi. Sîntem de la miliţie...

Fulgerător, mîna înmănuşată a bărbatului deschise o legitimaţie pe care, la fel de repede, o închise la loc. Deşi nu reuşise să vadă mare lucru, mai ales din cauza semiîntunericului, Vera Nicolaevna îşi spuse că nu avea nici un motiv să creadă că mărunţelul ar fi spus minciuni. Îi dibuise încă înainte să deschidă gura. Dar ce mama dracului voiau de la ea? Faptul că i se adresau direct putea semnifica probleme mai mari decît încercarea nedibace de a organiza un flagrant delict. Putea însemna, de pildă, că aveau împotriva ei suficient de multe probe încît să-i întocmească un dosar. Drăcia dracului... Nu voia

deloc să se întoarcă la închisoare. Cine spunea că închisoarea pentru femei era un loc mai dur decît puşcăria bărbaţilor ştia ce spune.

- Desigur… spuse, cu un glas pe care nu şi-l recunoscu.

Spaima începuse să-i dea tîrcoale din ce în ce mai agresivă, gata să-şi înfigă colţii. Dar încă mai avea resurse să lupte împotriva ei. Şederea în închisoare nu se dovedise chiar lipsită de învăţăminte folositoare.

- Putem urca în apartamentul dumneavoastră? interveni mărunţelul, arătîndu-i uşa cu un gest ce se dorea curtenitor.

- Doar n-o să stăm aici, în frig.

- Să vă ajut cu sacoşele, se oferi uriaşul, apucîndu-le cu mîinile sale cît lopeţile.

Vera Nicolaevna reuşi să-şi înfrîneze imboldul de a-l refuza. Să pună mîna pe sacoşele ei era ca şi cum i-ar fi deschis un nou dosar. Nu avea destulă imaginaţie pentru a găsi explicaţii care să îmbrobodească şi un miliţian tîmpit şi lipsit de experienţă, dacă acesta ar fi avut inspiraţia de a scotoci prin cele două sacoşe. Cîrnaţi de casă, sticle de vin, cafea, ulei şi zahăr, o şuncă zdravănă şi două sticle de votcă fără etichetă. Destul cît să încaseze jumătate de an de închisoare, în condiţiile în care traficul ilicit de produse era aspru pedepsit de autorităţile comuniste.

Dar nu era cazul să-l refuze pe uriaş. Miliţienii aveau voie să scotocească peste tot, dacă li se părea ceva suspect sau dacă aveau chef. Iar oamenii legii se pricepeau de minune să exploateze acest privilegiu în favoarea lor. În general, se mulţumeau să împartă „prada”, în condiţiile în care traficul de produse asigura supravieţuirea a numeroşi ruşi, dar existau şi indivizi care făceau exces de zel, ca aceia care o trimiseseră în închisoare, şi încă de două ori, în ultimii cinci ani. Iar cei doi miliţieni îmbrăcaţi civil din faţa sa nu păreau genul care să se mulţumească doar cu o şuncă şi o sticlă de votcă.

Dar ce putea face? Să-l refuze pe amabilul uriaş? Nu era o idee bună, în condiţiile în care astfel ar fi atras atenţia asupra bunătăţilor pe care le achiziţionase de la unul dintre furnizorii săi de încredere, un siberian aspru care lucra la un abator şi mai avea şi un alambic pe care, fireşte, omisese cu bună ştiinţă să-l înregistreze. Iar odată plasele ajunse în mîinile miliţianului, ce l-

ar fi împiedicat pe acesta să scotocească prin îmbietorul conţinut? Era prinsă într-o cursă fără ieşire.

- Poftim…

- Da' ce căraţi aici, tovarăşa? Pietre de moară?… se tîngui uriaşul.

Femeia găsi de cuviinţă să ignore întrebarea.

Mărunţelul deschise uşa, trăgînd zdravăn de clanţa ruginită.

În hol, aşa cum se aşteptase, nu era aprins nici un bec. Vreun vecin întreprinzător confiscase becurile. Asta era, nu spunea nimeni nimic. Într-o perioadă în care magazinele aveau galantarele mai mult goale decît pline, fiecare se descurca cum putea. Furtul din avutul obştesc era ceva obişnuit.

Miliţianul mărunţel aprinse o lanternă puternică, măturînd cu atenţie pereţii cu tencuiala parţial căzută.

- Etajul doi, spuse femeia, dar bărbatul din faţa ei înclină absent din umeri, semn că ştia deja unde locuieşte.

Indiferent ce voiau de la ea, se informaseră foarte bine în ceea ce o privea. Şi nu aveau deloc aerul unor ageamii, care intraseră în miliţie fără să-şi dea seama pe ce lume trăiesc, numai pentru că se lăsaseră momiţi de un afiş de recrutare şi de înaltele idealuri sovietice.

Ajunseră în faţa uşii. Purtătorul de lanternă îi făcu loc să treacă, îndreptînd fascicolul luminos către yală.

Femeia scotoci îndelung după chei. Deşi ardea de nerăbdare să afle ce anume doreau cei doi bărbaţi, avea nevoie de timp pentru a-şi înjgheba o strategie care să o scoată basma curată şi, mai ales, să nu o trimită în închisoare. Nu la închisoare. Ar fi renunţat şi la bijuteriile abil ascunse sub faianţa din baie numai să nu se întoarcă în spatele gratiilor.

În cele din urmă, deschise uşa. „Găsise” cheile în ultimul buzunar, deşi ştia foarte bine unde se aflau. Dar nu putea să-i ţină pe cei doi o veşnicie în faţa uşii.

- Intraţi!

Pătrunseră în apartamentul micuţ, de două camere. Un hol larg, în care, cu puţină imaginaţie, s-ar fi putut înjgheba un dormitor suplimentar. Mărunţelul începu să-şi sugă o măsea şi să inspecteze vizual încăperea. Femeia simţi că o ia cu tremurături şi se rezemă de uşa de la intrare.

Două fotolii şi o măsuţă de răchită împletită. O vitrină verticală, plină cu tot felul de bibelouri, cele mai multe de proastă calitate, cumpărate din talcioc. Cîteva tablouri înfăţişînd peisaje montane şi de stepă. O lustră confecţionată din fier forjat de un artizan cu prea puţin simţ estetic. Un cuier de lemn şi un suport pentru umbrele.

- Unde pun astea? întrebă uriaşul, indicînd cu capul spre cele două sacoşe.

Vera Nicolaevna simţi cum i se ridică o piatră de pe inimă. Deci nu de conţinutul sacoşelor era vorba... Dar, atunci, despre ce?

Fără o vorbă, luă cele două sacoşe şi le tîrî spre bucătărie. Acum i se păreau, într-adevăr, ca burduşite cu pietre de moară.

Cînd se întoarse, îi găsi pe cei doi aşezaţi pe fotoliile de răchită. Uriaşul renunţase la paltonul îmblănit şi-şi dăduse jos şi căciula cu clape. Individul mai mărunt rămăsese la fel de încotoşmănat şi, acum, că le putea vedea feţele în lumina becului electric, îşi spuse că, spre deosebire de uriaş, mărunţelul avea o figură tare rea. O mutră cum puteai întîlni numai la oamenii dispuşi să facă rău semenilor.

- Doriţi ceva? O votcă sau...

Mărunţelul, strîmbîndu-şi buzele subţiri şi rele, o opri cu un semn al mîinii drepte de pe care nu-şi scosese mănuşile de blană.

- Acum, că sîntem aici, la căldură, putem discuta? spuse, întinzîndu-se de i se auziră oasele trosnind.

- Da, avem de discutat, întări şi uriaşul, frecîndu-şi palmele, asemenea unui negustor pe cale să încheie o afacere neaşteptat de profitabilă.

- Dar, tovarăşilor, îmi puteţi spune mai exact despre ce este vorba? Nu mă ştiu vinovată cu nimic...

Cei doi schimbară priviri semnificative. Probabil lucrau de multă vreme împreună, astfel că nu era neapărat nevoie de cuvinte pentru a comunica, fie şi lucruri foarte importante.

- Vera Nicolaevna, ştiţi că sîntem de la miliţie...

- Da, mi-aţi spus...

Ar fi putut la fel de bine să le spună că îi mirosise din clipa în care îi zărise în faţa blocului...

- Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, Vera Nicolaevna…

Femeia fu atît de uimită încît, atunci cînd deschise gura să protesteze (asta îi trecu prima dată prin cap), constată că nu mai avea glas. Pur şi simplu cuvintele refuzau să-i iasă din gură.

- Sînteţi o femeie inteligentă şi cred că bănuiţi că ne-am informat asupra dumneavoastră, Vera Nicolaevna. Nu vă faceţi griji, nu ne interesează micul dumneavoastră trafic de alimente şi băuturi. Am venit aici să vă cerem ajutorul într-o problemă care ne depăşeşte. Ne-am interesat, cred că bănuiţi şi asta, şi ştim că aţi făcut închisoare. Aţi fost acuzată de escrocherie…

- În două rînduri, socoti uriaşul că este de datoria lui să facă precizări pe care femeia le cunoştea cît se poate de bine.

Mărunţelul îi aruncă o privire gen „nu te băga, mă descurc şi singur”.

- Aţi fost acuzată că profitaţi de naivitatea oamenilor şi le cereaţi diferite sume pentru a le face legătura cu spiritele rudelor lor decedate.

Vera Nicolaevna simţi nevoia să se rezeme iar de perete. Era de mirare cît de util se putea dovedi un perete în astfel de momente. Dintr-odată, realiză că ar fi fost cu mult mai bine pentru ea ca interesul celor doi miliţieni să se fi limitat la micile afaceri cu alimente. Şi începu să regrete cu sinceritate că nu rezistase ispitei de a-şi utiliza harul cu care o înzestrase natura. O natură pusă pe glume nesărate, dacă era să ţină cont de faptul că se născuse într-o ţară în care asemenea daruri ale naturii erau prohibite.

- Da, ştiu, oftă mărunţelul, încercînd să pună cît mai multă compasiune în spusele sale. Aţi avut de suferit, în Uniunea Sovietică legea interzice astfel de practici. În alte ţări, cu o legislaţie mai permisivă, un medium are alt statut.

Deci asta urmăreau… Cei doi netrebnici doreau un peşte mult mai mare decît un amărît de speculant de alimente. Şi cît de tîmpiţi puteau fi dacă se gîndeau că aşa le poate cădea în plasă. Ei bine, nu era chiar aşa de proastă pe cît îşi imaginau sau pe cît sperau.

- Da, tovarăşi, este adevărat. Am fost condamnată pentru escrocherie, chiar am recidivat, dar acum nu mă mai ocup cu astfel de activităţi. Am profitat de naivitatea oamenilor, încercînd să obţin avantaje materiale, dar, mulţumită

programelor de reeducare la care am participat, sînt un om nou şi nici nu mă mai gîndesc să mai profit de lipsa de educaţie a semenilor mei. Am fost redată societăţii complet reabilitată…

Spusese totul dintr-o răsuflare. Era o poezie pe care o învăţase pe de rost, pe vremea cînd îşi ispăşea pedeapsa la închisoarea pentru femei din Magnitogorsk. Poate că nu convingea pe nimeni cu această declaraţie patetică, dar femeile gardian se declaraseră foarte mulţumite de reuşita lor. Şi ce bine că, după ce fusese eliberată, nu mai deranjase nici un spirit.

- Vera Nicolaevna, să nu ne pripim, propuse mărunţelul, care, în mod sigur, era şeful uriaşului. Ştim că perioada petrecută în închisoare nu a fost prea confortabilă pentru dumneavoastră, dar cred că este timpul să privim lucrurile dintr-o perspectivă mai îngăduitoare. Ştim toţi trei că sînteţi în stare să chemaţi spiritele celor decedaţi şi să obţineţi unele informaţii, care nu le sînt cunoscute decît lor. Şi vă pricepeţi foarte bine…

- Nu era decît o şarlatanie, tovarăşe. O şarlatanie ieftină, poate s-o facă oricine, dacă se pricepe să privească puţin în sufletul omului.

- O şarlatanie, spuneţi? Vera Nicolaevna, sînteţi mai mult decît modestă. Tot ceea ce vă pot spune e că nu credem că la mijloc ar fi vorba despre o şarlatanie, ci de un talent, un dar cum nu-i este dat oricui să primească. Puteţi chema sufletele morţilor şi, prin urmare, sînteţi singura care ne poate ajuta să rezolvăm un caz deosebit de complicat.

- Dacă sînt singura voastră speranţă, atunci trebuie să vă dezamăgesc, tovarăşi… Nu sînt în stare să chem nici un spirit, indiferent ce vi s-a spus despre mine.

Nu se aştepta ca cei doi să cedeze, să se ridice şi să plece. Dar, cel mai bine, era să joace cartea delincventului pocăit. Pînă la capăt…

Un nou schimb de priviri. Şi nu prevedeau nimic bun

Cei doi se foiră. Uriaşul mai puţin, ca şi cum s-ar fi simţit stingher, dar mărunţelul aproape că se prăbuşi de pe fotoliu. Ba şi căscă, de i se zăriră toate plombele. Dantură îngrijită de un specialist. Nici o surpriză din acest punct de vedere.

Se aştepta ca mărunţelul să continue munca de convingere, dar uriaşul preluă conducerea.

- Vera Nicolaevna, cred că înţelegeţi. Acesta nu este o întrevedere oficială, am venit aici din proprie iniţiativă, fără să fim trimişi de cineva şi fără vreun mandat. Încercăm să purtăm o discuţie civilizată şi să încheiem o înţelegere avantajoasă pentru toată lumea. Şi, să dăm cărţile pe faţă. Dacă am dori să vă facem necazuri, v-am putea chema la secţie pentru a da unele explicaţii despre ceea ce aveţi în sacoşe. Corect?

Femeia admise, înclinînd din cap. Dar legea stabilea o diferenţă clară între speculant şi escroc.

- Nu ne interesează de unde aţi făcut rost de alimente, pun pariu că nimic din ceea ce se află în sacoşele din bucătărie nu a fost cumpărat din vreun magazin, şi nici nu ne interesează ce aveţi de gînd să faceţi cu ele. Ştiţi că specula este interzisă prin lege…

- Nu este interzis să cumperi de la speculanţi, replică femeia.

- Ba da, este interzis, nu sînteţi la curent cu ultimele dispoziţii legislative. Dar, cum spuneam, nu ne interesează. Tot ceea ce ne interesează este să ne ajutaţi să rezolvăm un caz foarte complicat…

- Şi dacă nu pot? Nu pot. Nu sînt în stare să fac nimic din ceea ce credeţi că sînt în stare să fac. Nu ştiu nimic despre spirite…

- În cazul acesta, cred că va trebui să ne însoţiţi la secţie, Vera Nicolaevna. Nu ne place să vă facem aşa ceva, dar, dacă trebuie… Va trebui să daţi explicaţii pentru acuzaţia de speculă. Ce spuneţi? Ne faceţi serviciul ăsta şi vom ignora micile afaceri în care sînteţi implicată, sau aplicăm legea? Indiferent de alegerea dumneavoastră, noi sîntem gata să vă sprijinim…

Cei doi începură să rîdă. Uriaşul rîdea zgomotos, de i se cutremura tot corpul mătăhălos, în timp ce mărunţelul mustăcea mai discret. În ciuda faptului că erau atît de diferiţi ca aspect şi se comportau absolut contradictoriu, se pare că formau o echipă redutabilă.

- Hai, Vera Nicolaevna, chicoti mărunţelul, încercînd, parcă, să dispară în interiorul hainelor. Nu vrem să stăm aici toată noaptea. Şi, ca să vă ajutăm să vă hotărîţi mai uşor, avem pregătită şi o mică recompensă.

Un gest cu bărbia către uriaş şi acesta scoase din buzunar un plic bine umplut.

Femeia închise ochii, înjurînd deopotrivă spirite şi slujbaşi ai legii. Cu toate că spiritele erau mai uşor de domolit. Cu spiritele te mai puteai înţelege.

- Sînt două mii cinci sute de ruble aici, Vera Nicolaevna. O mulţime de bani. Îi puteţi primi pe toţi…

Drăcia dracului… Atîţia bani la un loc…

- Şi, dacă spiritul de care aveţi nevoie nu vrea să discute cu voi?

Ochii mărunţelului fulgerară scurt. Uriaşul vorbi:

- Dacă nu vorbeşte, ai dat de dracu', tovarăşa.

Oamenii ăştia chiar erau nebuni.

- Bine, tovarăşi. Voi încerca. Dar, sinceră să fiu, nu sînt prea optimistă.

- Aşa mai merge, Vera Nicolaevna. Eram siguri că vom găsi o cale de înţelegere…

O cale să vă şantajăm, mai bine zis.

- Pentru început, aş dori să ştiu cît mai multe despre răposat…

- Răposatul?!… A, da, Kiril Petrovici. Ei bine, Kiril Petrovici a fost un mic escroc, hoţ mărunt, implicat în găinării. A făcut de cîteva ori puşcărie, dar, în cele din urmă, a prins lozul cel mare. Acum cîteva zile a spart casa unui medic de unde a furat o cantitate mare de bijuterii şi peste o sută de mii de ruble. A fost prins asupra faptului şi, pentru a scăpa, l-a rănit destul de serios pe medic şi a răpit-o pe fiica acestuia, în vîrstă de trei ani. Kiril Petrovici a reuşit să se ascundă timp de trei zile, dar a fost prins în timp ce încerca să cumpere alimente de la un chioşc de cartier. Însă reuşise să ascundă banii şi bijuteriile, la fel şi fetiţa răpită. Tatăl fetiţei este internat la terapie intensivă, se zbate între viaţă şi moarte. După arestare, Kiril Petrovici a făcut un atac de cord şi, cu toate eforturile, nu a putut fi salvat. S-a stins în drum spre spital, fără să spună unde a sechestrat-o pe copila de trei ani. Înţelegeţi, Vera Nicolaevna, că este vorba despre o chestiune de viaţă şi de moarte? Fetiţa a fost ascunsă de răpitorul ei undeva, unde nu are parte de confort. Este un copil de trei ani, nici măcar nu-şi poate purta de grijă singur.

- Da, dacă este ascunsă într-o casă neîncălzită, sau în vreo magherniţă… Nopţile sînt foarte reci şi… E de ajuns să spunem că orice clipă pierdută poate fi fatală.

- Vreţi să aflaţi unde este ascunsă fetiţa?

- Da, este foarte important să aflăm cît mai repede unde este sechestrată.

- Şi credeţi că vă pot ajuta?

- Altfel nu am fi venit aici, nu? Sînteţi singura speranţă, Vera Nicolaevna. Moscova este imensă şi un copil e atît de uşor de ascuns…

- Aveţi vreun obiect care a aparţinut răposatului?

- Da. Desigur…

Mărunţelul scoase de sub palton o cămaşă groasă de bumbac. O cămaşă în carouri verzi şi albe, pe care se vedea o pată maro. Femeia simţi fiori de gheaţă în şira spinării. Sînge închegat…

- Din cauza tensiunii, lui Kiril Petrovici i s-au spart vasele de sînge de la nas, consideră uriaşul că este necesar să ofere nişte lămuriri suplimentare.

- O poză, ceva?

- Da…

Era rîndul uriaşului să vină cu o contribuţie substanţială. Scoase o fotografie alb-negru din care privea un bărbat între două vîrste, cu favoriţi stufoşi şi sprîncene unite la baza nasului. O arătare înfricoşătoare, cu care nu era de dorit să te întîlneşti pe vreo străduţă lăturalnică, îşi spuse femeia.

- Să văd ce pot face…

- Camera de spiritism e tot acolo? întrebă deodată uriaşul, arătînd cu mîna spre dormitor.

- Nu, nu e nici o cameră de spiritism acolo, negă femeia. Dacă te pricepi, nu este nevoie de aşa ceva, tot ceea ce a existat în camera aia era menit să impresioneze asistenţa…

Şi, la fel de bine, fusese menit să contribuie la întocmirea unui dosar „beton”. Cu atîtea dovezi materiale, nici nu era greu…

Uriaşul se dezumflă brusc, dar nu spuse nimic.

Vera scoase dintr-un sertar cîteva lumînări de parafină.

- Pentru astea nu mă poate aresta nimeni, spuse, cu un zîmbet triumfător. Lumina se mai stinge din cînd în cînd…

Începu pregătirile. De fapt, nu mare lucru. Cu o bucată de cretă trasă un cerc şi cîteva simboluri. Aprinse lumînările şi le amplasă pe podea, pe marginile cercului. În centru aşeză un scaun.

- În spatele meu, acum…

Era rîndul ei să poruncească.

- Indiferent ce veţi auzi sau se va întîmpla, vă rog să nu vă implicaţi. În nici un fel. Uneori, spiritele pot deveni foarte violente şi pot reacţiona imprevizibil.

Aşeză fotografia sub lumina unei lumînări, iar cămaşa însîngerată o apucă în braţe. Simţi uşoare vibraţii în braţe. Uşoare, dar cît se poate de neplăcute. Kiril Petrovici părăsise această lume într-un mod violent, nu se împăcase sufleteşte cu ideea că trebuie să facă pasul către Lumea de dincolo.

Aşezată pe scaun, Vera Nicolaevna închise ochii şi începu să se concentreze. Nu o mai făcuse de multă vreme, dar constată, cu uimire, că nu întîmpina nici o dificultate. Ca şi cum ar fi făcut asta în fiecare zi.

O uşoară pală de vînt plie flăcările lumînărilor. În spatele ei, uriaşul scoase un mormăit îngrozit. Ce molîu!... Şi încă nu începuse partea cea mai rea...

- Te chem!... Te chem!...

În anii în care îşi explotase abilităţile de medium, înainte ca miliţia să-şi bage nasul în afacerile ei, nici un spirit nu-i rezistase chemării. Şi, după cum evoluau lucrurile, nici sufletul chinuit al lui Kiril Petrovici nu făcea excepţie.

În pereţi începură să se audă ciocănituri uşoare. Mai întîi din zona uşii, apoi părură să se răspîndească în tot apartamentul. Şoapte înfiorate ţîşniră prin aer. Mici vaiete şi icnete de surpriză. Apoi, dintr-odată, podeaua începu să se cutremure şi să scîrţîie, ca şi cum ar fi fost călcată de paşi nevăzuţi..

O ceaţă albăstruie, asemenea fumului de ţigară, se prelinse pe sub uşa de la intrare. Flăcările lumînărilor începură să danseze din ce în ce mai alert, agitate de curenţi reci care loveau din ce în ce mai puternic şi dezordonat.

Vitrina cu porţelanuri ieftine începu să vibreze. Un mic tablou, cumpărat cu un an în urmă, se smulse din cuiul care-l ţinea fixat de perete şi se prăbuşi zgomotos.

Deşi nu-i putea vedea, simţea groaza celor doi bărbaţi. Şi încă un sentiment pe care nu şi-l putea explica, dar asupra căruia îşi promise să reflecteze de îndată ce i se va ivi ocazia.

Ceaţa albăstruie începu să devină din ce în ce mai densă şi să se adune într-un mic vîrtej în apropierea cercului de

lumînări. Femeia gemu. Să rechemi spiritele celor plecaţi nu era o muncă prea uşoară.

Sub ochii îngroziţi ai celor doi bărbaţi, vîrtejul de ceaţă începu să capete un vag contur uman. Un chip de fum, care semăna din ce în ce mai mult cu omul din fotografie…

- Cine eşti? gemu femeia.

În străfundul creierului, răspunsul spectrului lovi ca o ţepuşă. „Ştii bine cine sînt…”.

- Kiril Petrovici…

Lumînările pîlpîiră îngrijorător, dar nu se stinse nici una. Lumina scăzu şi mai mult. Spectrul scoase nişte sunete dezarticulate. Cîteva bibelouri se preschimbară în ţăndări, pocnind ca nişte petarde.

- Kiril Petrovici… O fetiţă plînge pentru că nu ştie unde se află şi îi este frig şi foame. Kiril Petrovici, eşti singurul care o poate ajuta pe acea fetiţă…

Spectrul se cutremură, gata să se destrame. Urmară cîteva lovituri în perete. Femeia lovi şi ea cu putere în mînerele scaunului.

- Stai, nu pleca!… Nu ai voie să pleci!… Kiril Petrovici, spiritul tău este în puterea mea şi te conjur să mi te supui.

Ceaţa începu să devină mai densă, dar spiritul părea din ce în ce mai agitat, mişcîndu-şi membrele străvezii. Cîteva urlete sugrumate şi vitrina, practic, explodă, acoperind pardoseala cu o puzderie de cioburi.

- Supune-te, mugi femeia, cu un glas atît de schimbat că nu şi-l recunoscu nici ea însăşi. Kiril Petrovici. O fetiţă suferă din cauza ta. Kiril Petrovici, spiritul tău se află blocat între două lumi din cauză că ai fost un om rău, Kiril Petrovici, dar ai ocazia de a face o faptă bună…

- Întreabă-l unde a ascuns banii, ţipă ascuţit mărunţelul. Nenorocitele de ruble şi aurul…

Femeia simţi o împunsătură în inimă. Urlă de durere, nicicînd nu mai simţise o asemenea durere. Dar, la fel de brusc precum venise, durerea trecu. Spectrul de ceaţă ţipă şi el. Un urlet din altă lume, apoi arătarea începu să se destrame, ca o făptură alcătuită din nisip aruncat în aer. Flăcările lumînărilor se zbătură neajutorate şi cîteva se stinseră.

- Idiotule, scrîşni femeia, ridicîndu-se brusc de pe scaun. Nu trebuia să intervii…

Uriaşul se repezi la întrerupător şi aprinse lumina. Era îngrozitor de palid şi respira ca şi cum ar fi avut pe piept o movilă de saci cu nisip. În compensaţie, mărunţelul era roşu de furie şi arăta de parcă dorea să strîngă pe cineva de gît.

- Ai stricat totul, tovarăşe. Şi totul începuse atît de bine, urlă femeia.

Simţea dureri îngrozitoare în toate încheieturile, ca şi cum cineva i-ar fi strecurat printre oase cuie înroşite în foc. Fusese atît de aproape, dar cretinul ăsta de miliţian stricase totul.

- Nu-ţi permit să ridici vocea la mine, scrîşni mărunţelul.

- N-ai decît. Dacă la secţie eşti şeful, aici trebuie să joci cum îţi cînt eu. Niciodată, dar absolut niciodată să nu-ţi mai bagi coada cînd un medium încearcă să intre în contact cu un spirit. Ai idee cît rău mi-ai făcut? O experienţă ca asta poate să te omoare…

Îşi suflecă mînecile, arătîndu-i vînătăi mari cît palma:

- Vezi?!… Astea nu erau aici înainte să începem. Şi, dacă interesează pe cineva, aceasta este una dintre cele mai mici neplăceri cu care se poate alege un medium atunci cînd spiritul este deranjat…

Mărunţelul privi vînătăile cu detaşare, ca şi cum acest lucru nu l-ar fi privit deloc. De-a lungul anilor petrecuţi în birourile de interogatoriu şi celulele de detenţie sensibilitatea i se tocise, prin urmare, astfel de traume nu-l impresionau. După cîteva secunde de reflecţie, miliţianul vorbi.

- Gata, recunosc că am greşit, e de ajuns, tovarăşa? Nu uita că plătim pentru asta, şi încă bani buni… Cheamă-l înapoi şi promitem să nu mai deranjăm.

- Mă tem că nu se poate. Cel puţin nu acum. E vorba despre un spirit care a părăsit această lume în mod violent şi de puţină vreme. Am nevoie de o pauză pînă să pot repeta experienţa.

- Cheamă-l acum, o somă uriaşul, încrucişîndu-şi ameninţător braţele pe piept. O să suporte…

- Nu înţelegi? Nu-l pot chema acum. Nu-l pot chema mai devreme de douăsprezece ceasuri, fie că vă place, fie că nu.

- Drăcia dracului!… Chiar nu poţi face nimic, hoaşcă bătrînă?

- Nu. Pot intra în contact cu lumea spiritelor, dar nu o guvernez. Îmi pare rău…

- Rahat!… Douăsprezece ore e mult…

- Pentru o fetiţă de trei ani?!… Şi un ceas este prea mult, dar ce putem face?

- Şi spui că-l poţi chema înapoi peste douăsprezece ore?

- Peste douăsprezece ceasuri pot încerca. Nu garantez că va reveni.

- Atunci, ne revedem peste douăsprezece ore. Vom fi prezenţi…

- Da, şi, pe viitor, să nu deschideţi gura decît atunci cînd vă spun eu…

Cei doi bărbaţi se ridicară. Uriaşul apucă plicul cu bani, îl cîntări în mînă, ezitînd preţ de cîteva clipe, apoi îl întinse femeii.

- Ai demonstrat că-i meriţi, Vera Nicolaevna. Şi nu cred c-o să fugi din oraş pentru două mii cinci sute de ruble.

Îi conduse pînă la uşă, iar bărbaţii ieşiră fără să-şi ia rămas bun. La ce bun, de vreme ce urmau să revină?

Coborîră scările în tăcere, umăr la umăr, luminîndu-şi calea cu lanterna. Abia ajunşi în stradă deschiseră gura.

- Ai văzut?!… cîrîi uriaşul. Aproape că am făcut pe mine. Femeia aia are pe dracu' în ea…

- Indiferent pe cine are, se pricepe să-şi facă treaba.

- Ce dracu' te-ai apucat să strigi aşa?

- Ascultă, nu cred că e cazul să-ţi dau explicaţii. Nu ţie. A fost un accident, înţelegi?

- Un accident? Igor, la dracu' cu gura aia mare a ta. Încă cîteva minute… Acum trebuie să aşteptăm jumătate de zi. Un accident, auzi la el…

- Cretinule, a fost un accident, am spus. Nu uita de alte accidente pe care le-ai produs tu… Înţeles?

Uriaşul nu spuse nimic. După cîteva minute, tot mărunţelul rupse tăcerea.

- Oare şi-o fi dat seama?

- Să-şi dea seama?!…

- Ştii tu…

- Nu, nu cred. Şi, dacă şi-ar da seama, care e problema? Legal, nu e decît o escroacă bătrînă care nu s-a învăţat minte nici după cîţiva ani de puşcărie…

- Ce-ţi veni să o întrebi dacă mai are atelierul de spiritism în camera alăturată?

- Nu ştiu, aşa... Oricum, nu cred că ştie că am trecut pe acolo. Cînd am vizitat prima dată apartamentul ei, ea era deja în arest.

*

- Frigul ăsta e unul dintre multele lucruri care n-o să-mi lipsească atunci cînd voi da dracului afurisita asta de ţară...

- Igor... Şi cînd mă gîndesc că te-am considerat întotdeauna un monument de patriotism...

- Vladimir, mai du-te dracului cu aprecierile tale la adresa patriotismului meu. Află că nu dau două parale pe puterea sovietelor şi fac ceva şi pe Uniunea Sovietică.

- Vorbeşti ca un adevărat capitalist, tovarăşe... Sau să spun „domnule”?

Rîseră amîndoi şi îşi strînseră mîinile.

- Acum, că s-a ivit oportunitatea asta, doar tîmpiţi să fim să nu spunem „pa şi pusi” Uniunii, Vladimir.

- Da, să am un sac de aur şi să tremur că mi-l pot confisca colegii de la miliţie? Nici vorbă...

- O să devenim capitalişti, tovarăşe...

Chicotiră din nou.

- Lăsăm maşina aici. Pînă la Staţia de metrou Baumanskaia nu mai este mult.

- Cît tupeu pe capul lui să ascundă averea aia în spatele chioşcului vechi de la intrarea în metrou...

- Da... Cît tupeu. Un nebun, Kiril Petrovici ăsta. Noroc cu hoaşca, altfel ne puteam şterge pe bot de aur. Pînă la urmă treburile s-au aranjat, în ciuda faptului că a vrut să ne tragă pe sfoară...

- Da, acum Petrovici este mort şi îngropat. Nimeni nu mai ştie nimic... Dar, ştii ce nu-mi dă pace?

- Ce?

- Oare hoaşca şi-o fi dat seama că nu există nici o fetiţă? Aseară se dădea de ceasul morţii să afle unde a ascuns-o netrebnicul, iar astăzi l-a întrebat direct de bani...

- Ce-ţi pasă? Nu este decît o babă nemernică, o vrăjitoare care a făcut şi ceva puşcărie. Nu are ea curajul să se ducă să ne reclame. Şi, chiar dacă o va face, cine o s-o creadă? În cel mai bun caz o s-o expedieze acasă cu şuturi în fund, iar în cel mai

rău o să ajungă la balamuc, în cămaşa de forţă. Pînă o să-şi dea seama că totuşi băbătia nu bate cîmpii, noi o să fim departe, prin Brazilia sau Argentina.

- Aşa să fie, cum spui tu... Eu m-aş simţi mai bine să o ştiu şi pe Vera Nicolaevna la doi metri sub pămînt. N-a întrebat nimic de fetiţă de data asta... Şi-a dat seama că e ceva putred în toată afacerea şi pun pariu că pune ea ceva la cale...

- Dă-o naibii... Am ajuns...

La intrarea în metrou oamenii se îmbulzeau, gălăgioşi. În general studenţi şi liceeni. Se apropia vacanţa de iarnă şi tinerii se grăbeau la ultimele cursuri.

Cei doi miliţieni cercetară cu atenţie zona înainte de a se apropia de chioşcul părăsit. O mică tonetă unde vara se vindeau îngheţată şi băuturi răcoritoare, dar care iarna era lăsată de izbelişte.

- Nimic, Igor?!...

- Nimic, Vladimir... Numai ţîncăraie şi studenţi.

- Dacă vine cineva, să ai legitimaţia la îndemînă. Nimeni nu-şi bagă nasul în treburile miliţiei...

Igor se strecură în interiorul chioşcului şi dădu la o parte cartoanele şi scîndurile rupte.

- E acolo?!...

- Drăcia dracului!...

Era acolo. O geantă neagră de voiaj. În sfîrşit, o găsiseră...

- E acolo?!...

- Da, e aici...

Vladimir încercă să-şi bage şi el capul în chioşc, nerăbdător să vadă geanta care le adusese atîtea necazuri, dar de care se legau şi atît de multe speranţe.

O sirenă de poliţie izbucni, atît de puternică, încît cei doi prieteni săriră în picioare. Un grup de bărbaţi în civil alergau spre ei, agitînd arme.

-Staţi pe loc, miliţia, urlă cineva în portavoce...

Îi înconjurară cu iuţeală şi, înainte să găsească puterea de a protesta, se treziră încătuşaţi.

- E o neînţelegere...

De grup se apropie un individ în uniformă. Înalt, slab, cu ţigara aprinsă în colţul gurii.

- Igor Smecitaev şi Vladimir Burentov, mormăi nou-venitul. Bănuiam că sînteţi implicaţi în afaceri necurate, dar nici chiar aşa... Tovarăşi, de data asta aţi încurcat-o. Rău de tot.

Cei doi prizonieri scoaseră un urlet de groază cînd realizară cine era cel care le vorbea. Colonelul Mihail Zaiţev... Incoruptibilul Departamentului de Investigaţii Criminale. Spaima tuturor infractorilor.

Se răsuci către cei doi bărbaţi îngroziţi.

- Este dureros atunci cînd un cetăţean apucă pe calea fărădelegii, tovarăşi, dar ce putem spune atunci cînd un apărător al legii îşi uită îndatoririle şi face cîrdăşie cu infractorii? Sînt sigur că judecătorii vă vor pedepsi exemplar. Traficul de droguri este cea mai mare crimă, tovarăşi...

Trase cu sete din ţigară apoi, dintr-un impuls de moment, le trase cîte două palme.

- Luaţi-i!...

Rămase pe loc, privind în urma prizonierilor. Unul dintre nou-veniţi aduse geanta în faţa colonelului.

- Tovarăşe colonel, ce facem cu drogurile?

- Le trimiteţi la laborator, să fie distruse.

- Cum de aţi ştiut că vor veni astăzi să ridice drogurile?

- Cum am ştiut? Am şi eu antenele mele. Dar nici în cel mai negru coşmar nu mi-am închipuit că traficanţii de droguri sînt colegi de-ai noştri. În fond, asta e problema lor. Ştiau în ce se bagă, aşa că nu au nici o scuză...

*

Totul o să fie bine...

Era sigură de asta. Niciodată în viaţa ei nu fusese mai sigură. Şi, iată, trebuise să treacă prin atîtea pentru a înţelege că harul pe care îl primise de la naştere fusese menit să-i împlinească viaţa şi nu să i-o ruineze. Chiar şi şederea în închisoare trebuia privită ca o experienţă pozitivă a vieţii sale. Fără o călătorie prin iad, cine poate aprecia la adevărata sa valoare colţişorul de paradis care i se întinde la picioare?

Reuşise să recupereze geanta cu aurul şi banii. O găsise într-un bloc abandonat de la periferia Moscovei, aşa cum îi explicase spiritul. O călătorie cu tramvaiul şi devenise cea mai bogată femeie din capitala Rusiei.

Imediat după ce cei doi miliţieni plecaseră, rechemase spiritul răposatului Kiril Petrovici. Faptul că musafirii erau mai

interesaţi de soarta banilor decît de cea a fetiţei o făcuse cît se poate de bănuitoare. Mai erau şi alte indicii, dar acesta fusese cel mai important. Şi descoperise o mulţime de lucruri interesante, dar mai ales foarte utile.

Spiritul răposatului se dovedise foarte deschis spre destăinuiri. Kiril Petrovici nu fusese nici pe departe un găinar de rînd, aşa cum îi fusese descris. Lucrase mînă în mînă cu doi ofiţeri de miliţie şi dăduse lovituri la comandă, numai la case mari. Avocaţi, medici, judecători şi artişti. Toţi reuşeau să adune averi considerabile şi, mai ales, ilicite. Atunci cînd banii dispăreau, nimeni nu avea curajul să reclame nimic deoarece era imposibil de explicat cum anume intraseră în posesia bunurilor respective. Lucrurile furate erau împărţite cu ofiţerii. Aceştia erau cei care adunau informaţii asupra averilor adunate pe căi ilegale şi planificau loviturile.

Totul mersese perfect pînă în ziua în care Kiril Petrovici se gîndise că era cazul să lucreze mai mult pentru el decît pentru „parteneri”. Cu ceva timp în urmă cunoscuse pe cineva care, contra unui preţ corespunzător, l-ar fi putut ajuta să ajungă în Germania de Vest. Şi aflase şi de unde putea face rost de bani.

Din păcate, desfăşurarea acţiunii nu mersese conform planului. Reuşise să fure aurul şi banii pe care hapsînul doctor le ascunsese într-o uşă prost capitonată. Dar „partenerii” mirosiseră ceva şi începuse o urmărire care se terminase foarte prost pentru Kiril Petrovici. De-abia reuşise să ascundă aurul şi banii, cînd fusese încolţit. Bătut cu sălbăticie, îşi dăduse duhul înainte să le spună torţionarilor unde se afla comoara.

Însă aceştia nu disperaseră. Unul dintre ei îşi amintise de Vera Nicolaevna. Şi Vera Nicolaevna îşi amintise de el. Din clipa în care uriaşul păşise în apartament îşi dăduse seama că individul mai fusese pe acolo. Şi, deşi nici măcar nu se întrebase pînă atunci, aflase numele ofiţerului care se ocupase de întocmirea dosarului care-i adusese nedoritele condamnări…

Kiril Petrovici nu mai era printre cei vii. Chiar şi spiritul lui o recunoscuse, cu nesfîrşită durere. Da, dacă ar fi ştiut ce avea să se întîmple, dacă ar putea da timpul înapoi… Veşnicele lamentaţii ale spiritelor, se obişnuise cu asta, deşi trecuse atîta vreme de cînd nu mai deranjase pe nimeni.

Kiril Petrovici îşi pusese toate speranţele într-o grămadă de aur şi un sac de bani. Pariase totul pe o singură carte şi pierduse. Dar spiritul răposatului era animat de două dorinţe contradictorii. În primul rînd îşi dorea să se răzbune pe ucigaşii săi, ceea ce era de înţeles. În al doilea rînd, dorea să ofere o utilizare cît mai bună aurului şi banilor.

Dacă Vera Nicolaevna dorea... Desigur, totdeauna visase să plece din Uniunea Sovietică. Nici un om cu mintea întreagă nu dădea cu piciorul posibilităţii de a părăsi raiul comunist. Şi Vera Nicolaevna se considera o femeie cu capul pe umeri. Una care dorea să-şi trăiască viaţa, atîta cîtă îi mai rămăsese, fără grija zilei de mîine. Da, era de acord cu Kiril Petrovici. Sau, mai degrabă, cu spiritul lui.

Kiril Petrovici ştia multe lucruri. Mult mai multe decît cei doi ucigaşi ai săi. Trăind într-un mediu ostil, mereu în căutare de pradă, aflase despre o afacere cu droguri. Una în stil mare, în care se pare că jucase şi el un rol. Cît de mare sau cît de mic, spiritul nu era foarte dispus să recunoască, iar femeia nu insistase. Se mulţumise să-i respecte indicaţiile. Un telefon la locul şi timpul potrivit şi spiritul lui Kiril Petrovici începuse să ţopăie de bucurie, aşa cum numai un spirit o putea face.

Mai urmase un telefon, unul cît se poate de important...

*

Taxiul, o Lada veche, care scotea fum ca o locomotivă şi scîrţîia din toate încheieturile, opri în faţa unei căsuţe mici şi cochete, aproape complet acoperite de iederă.

- Am ajuns, tovarăşa, spuse şoferul, un bărbat cu faţa buhăită şi prost bărbierit. Trei ruble...

Femeia plăti. Insistă să-şi scoată singură bagajele din maşină. Şoferul ridică din umeri, plictisit. Lui îi era indiferent. După ce femeia termină de descărcat portbagajul, demară zgomotos, învăluindu-şi fosta clientă într-un nor de fum albăstrui.

Respirînd greu, din cauza emoţiei, dar şi a oboselii, femeia bătu în poartă. Un cîine mic şi negricios, care înota prin zăpadă, se repezi să dea alarma, lătrînd ascuţit..

În cele din urmă, un bărbat masiv, bine îmbrăcat, ieşi din casă.

- Bună ziua, Oleg...

- Bună ziua, răspunse bărbatul privind lung.

- Sînt Vera Nicolaevna. Vin din partea lui Kiril Petrovici.

- A, da… Am vorbit cu el la telefon, acum două zile, mi-a făcut impresia că era destul de îngrijorat şi… Mă rog, ce să mai spun, cînd mi-a vorbit, am avut sentimentul că ceva nu este în regulă. S-a întîmplat ceva? Kiril unde este?

- Din păcate, nu a venit. Mai are de rezolvat nişte probleme la Moscova…